

[Prieme.]

de følgende Aar sin Import af Skinker, mest af henkogte Skinker. I 1934 importerede De forenede Stater for 1½ Mill. Kr., i 1935 for 6 Mill. Kr., i 1936 for 32 Mill. Kr. og i 1937—38 formentlig det dobbelte, altsaa ca. 60 Mill. Kr. Af denne Import fik Danmark kun en meget ringe Part, Polen derimod var straks med; af de 1½ Mill. Kr. i 1934 gik 1/3 til Polen, af de 6 Mill. Kr. i 1935 fik Polen de 4 Millioner, og af de 32 Mill. Kr. i 1936 de 24 Millioner; i 1937 eksporterede Polen for 48 Mill. Kr. og i 1938 for 40 Mill. Kr. Danmark solgte i 1936 for 1/2 Mill. Kr., i 1937 betydeligt mindre og i sidste Aar saa godt som intet.

Jeg finder Anledning til at henlede vore ledende Landbrugsorganisationers Opmærksomhed herpaa. Det har tidligere været saaledes, at man fra Alverdens Lande rejste til Danmark for at se, hvorledes vi producerede og solgte vore Landbrugsprodukter; der var maaske i Dag Anledning til for det danske Landbrugs ledende Mænd at tage en Tur til Polen og se, hvorledes man dernede har baaret sig ad. Polen sælger altsaa nu for 40—50 Mill. Kr. om Aaret. Det burde efter min Opfattelse have været Danmark, der gjorde det. Det er et Spørgsmaal, som har Betydning, ikke alene for det danske Landbrug, men ogsaa for vor nationale Skibsfart. Det var med stor Sorg, at vi for en Del Aar siden saa Det forenede Dampskibsselskabs amerikanske Linie gaa ind. Hvis en saadan Eksport var kommet i Gang, vilde der utvivlsomt have været en god Basis og en god Grund for at beholde, maaske endda for at udvide denne Linie.

Hvad i øvrigt Valutacentralen angaar, maa jeg atter pege paa Nødvendigheden af, at Importrestriktionerne afvikles. Jeg skal indrømme, at der i 1938 skete betydelige Fremskridt i denne Retning, men desværre synes det, som om Arbejderbevægelsens Erhvervsraads, det vil sige Fagforeningernes, afvisende Holdning over for enhver Importlempelse har faaet Magt i Handelsministeriet. Paa dette Omraade maa vi have skabt Klarhed, Klarhed over, hvorledes Regeringens Stilling er. Det kan ikke nytte, man udadtil vil fastholde, at man gerne vil afvikle, hvad der kan afvikles, naar man fra anden og stærkere Side gaar mod Afvikling af saakaldt beskæftigelsesmæssige Grunde. Naar jeg siger „saakaldt beskæftigelsesmæssige“, er det, fordi det Standpunkt, Fagforeningerne indtager, er saa gammeldags og kortsynet, at det rangerer med det Standpunkt, man undertiden i gamle Dage har set hævdet, at Maskiner var af

det onde, fordi de tog Brødet ud af Munden paa Arbejderne. Dette Standpunkt er man ellers i vore Dage kommet bort fra, idet man er klar over, at Maskinerne har gjort Værerne billigere, saaledes at disse kan sælges i større Kredse og ad denne Vej skaffe Arbejde til flere end før, samtidig med at de tekniske Fremskridt er kommet Arbejderne til gode som Forbrugere.

Dette gammeldags Standpunkt mod Fremskridt ser vi i Renkultur i den Skrivelse, som Arbejderbevægelsens Erhvervsraad den 21. September 1938 sendte til Handelsministeren, og hvori det bl. a. hedder: „Vi er saaledes, for at tage et Eksempel, mod Overførelse af Automobile til Friliste, da den Samlervirksomhed, der er opstaaet som Følge af Importens Omlægning fra færdige Automobile til Automobile i Dele, maa befrygtes at gaa tilbage, ligesom Reparationsvirksomheden kan formenes at gaa relativt tilbage, naar Bilbestanden i højere Grad kommer til at bestaa af nye Vogne.“

Man ser altsaa her, at man fra Arbejdernes Side kræver, at vi herhjemme skal køre i gamle Raslekasser, fordi det giver mere Reparationsarbejde. Befolkningens Sikkerhed, de mange Ulykker, som disse gamle Vogne afstedkommer, tager man intet Hensyn til. Da der ikke var Importregulering, kørte Folk — og det gjorde Socialdemokraterne for den Sags Skyld ogsaa — i nye eller gamle Vogne, efter som det nu efter deres Forhold var billigst eller mest formaalstjenligt; men nu kræver altsaa Arbejdernes Erhvervsraad, at Reparationsarbejdets Mængde skal være afgørende. Det vil sige, at man uden Hensyn til, hvor dyrt det bliver for private og for Erhvervene, og uden Hensyn til Sikkerheden kræver Restriktionerne opretholdt. Man vil ikke se, at man derved skader Brugen af Automobile, hvorved man ligesom i sin Tid, da man gik imod Maskinerne, vil udelukke andre Erhvervsmuligheder.

Arbejdernes Erhvervsraad kræver, som bekendt, Sidestilling med Erhvervenes Hovedorganisationer i Udvalg og andre Steder, hvor Regeringen og Administrationen ønsker Raad og Vejledning, men jeg tør da nok sige, at med Knæsættelse af den Slags Standpunkter mod Erhvervenes tekniske Udvikling og Konkurrenceevne har Erhvervsraadet sat sig selv udenfor.

Idet jeg i øvrigt takker Handelsministeren for de Overførsler, der er sket til Frilisten, vil jeg henstille til Ministeren at fortsætte af denne Vej, som vi Gang paa Gang har peget paa fra Grosserer-Societetets